

Wyrok z dnia 19 lutego 2009 r.

II PK 171/08

Przepisy rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 10 września 2002 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia nauczycieli (Dz.U. Nr 155, poz. 1288 ze zm.) wiążą kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska nauczyciela z nauczaniem przez niego przedmiotem. Ustalenie spełnienia wymagań kwalifikacyjnych może podlegać weryfikacji w zależności od przedmiotów, jakich nauczyciel miałby uczyć w przyszłości.

Przewodniczący SSN Herbert Szurgacz (sprawozdawca), Katarzyna Gonera, Romualda Spyt.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 lutego 2009 r. sprawy z powództwa Iwony R.-O. przeciwko Zespołowi Szkół w O., Szkole Podstawowej w O. o ustalenie i odszkodowanie, na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy z dnia 31 grudnia 2007 r. [...]

1. o d d a l i ł skargę kasacyjną,
2. zasądził od powódki na rzecz pozwanego 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 5 czerwca 2007 r. w sprawie z powództwa Iwony R.-O. przeciwko Zespołowi Szkół w O. Szkole Podstawowej w O. o uznanie za bezskuteczne wygaśnięcia stosunku pracy, a następnie o stwierdzenie, że wygaśnięcie stosunku pracy nastąpiło z naruszeniem przepisów prawa i odszkodowanie, ustalił, że wygaśnięcie sto-

sunku pracy nastąpiło z naruszeniem przepisów prawa, zasądził od pozwanej kwotę 1.640 zł brutto, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Powyższe orzeczenie zapadło na tle następujących ustaleń faktycznych. Powódka zatrudniona została u pozwanego w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z dnia 1 września 1994 r., na stanowisku nauczyciela, dzień rozpoczęcia pracy ustalono na 1 września 1994 r. Z dniem 13 sierpnia 1998 r. pozwany nawiązał z powódką stosunek pracy na podstawie aktu mianowania. Pismem z dnia 5 października 2000 r. Zarząd Gminy D.C. nadał powódce, z mocą od dnia 6 kwietnia 2000 r., stopień nauczyciela mianowanego, potwierdzając jednocześnie, że posiada ona kwalifikacje do tego, by mogła być zatrudniona w szkołach i placówkach wymienionych w art. 1 Karty Nauczyciela na stanowiskach zgodnych z posiadanymi kwalifikacjami. Pismem z dnia 10 sierpnia 2006 r. Dyrektor Zespołu Szkół w O. poinformował powódkę, że w wyniku analizy aktów prawnych dotyczących oświaty, po skonsultowaniu problemu z prawnikami Kuratorium Oświaty w B. (na podstawie akt osobowych) stwierdził, że nie posiada ona wystarczających kwalifikacji do nauczania: historii, języka angielskiego i wiedzy o społeczeństwie. Jednocześnie wskazał, że w przypadku niedostarczenia wymaganych zaświadczeń o uzyskaniu kwalifikacji, umowa o pracę powódki w Zespole Szkół w O. ulegnie wygaśnięciu w dniu 31 sierpnia 2006 r., a następnie pismem z dnia 30 sierpnia 2006 r. poinformował, że w związku z niewywiązaniem się przez nią z obowiązku uzupełnienia kwalifikacji do zajmowania stanowiska nauczyciela języka angielskiego i historii (w tym również przedmiotu historia i społeczeństwo) na podstawie art. 7 ust. 1 z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw oraz art. 26 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy Karta Nauczyciela zawarty z nią stosunek pracy przez mianowanie wygasa z mocy prawa z dniem 31 sierpnia 2006 r.

W ocenie Sądu Rejonowego powódka nie spełniała wymogów w zakresie kwalifikacji do nauczania przedmiotów: historii i języka angielskiego w świetle przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 10 września 2002 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia nauczycieli. Jak ustalił Sąd Rejonowy powódka legitymowała się świadectwem FCE, ocena C, tymczasem załącznik do rozporządzenia wśród świadectw potwierdzających znajomość języka obcego

stanowiących minimalne kryterium, uprawniające do nauczania w szkole podstawowej, wymienia First Certificate In English (FCE), Cambridge University, ocena A lub B. Sąd Rejonowy wskazał, że aby uzyskać kwalifikacje do nauczania omawianych przedmiotów powódka musiałaby zatem ukończyć studia podyplomowe z zakresu historii (stosownie do dyspozycji § 2 pkt 3 w związku z § 4 pkt 1 wyżej powołanego rozporządzenia) i zdobyć świadectwo znajomości języka angielskiego na poziomie zaawansowanym, czego po 2000 r. jednak nie uczyniła.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy zajął się oceną pisma z dnia 5 października 2000 r., będącego decyzją administracyjną, w którym Zarząd Gminy D.C. nadał powódce z mocą od dnia 6 kwietnia 2004 r. stopień nauczyciela mianowanego. Po dokonaniu analizy składników decyzji administracyjnej Sąd uznał, że akt nadania stopnia awansu zawodowego nauczyciela z dnia 5 października 2000 r. nie spełniał wymogów przewidzianych w art. 107 § 3 k.p.a. dla decyzji administracyjnej w zakresie uzasadnienia prawnego, a co za tym idzie, decyzja ta nie zawiera nakazu skierowanego do powódki, nakładającego na nią obowiązek uzupełnienia kwalifikacji zawodowych pod rygorem wygaśnięcia stosunku pracy z dniem 31 sierpnia 2006 r. W związku z tym należy uznać, że powódka z uwagi na wadliwość tak sformułowanej decyzji nie była poinformowana o konieczności uzupełnienia kwalifikacji zawodowych we wskazanym wyżej terminie i tym samym nie mogła ponosić z tego tytułu negatywnych skutków prawnych przewidzianych w art. 7 ust. 1 ustawy z 2000 r. nowelizującej Kartę Nauczyciela.

Stwierdzenie wygaśnięcia stosunku pracy z powódką przez pozwanego nastąpiło z naruszeniem prawa. W drodze analogii Sąd przyjął, że doszło do rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, przy czym zgodnie z art. 27 Karty Nauczyciela upływ okresu wypowiedzenia łączącej powódkę z pozwanym umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony nastąpił z końcem roku szkolnego, a zatem z dniem 30 czerwca 2007 r. Powódka miała prawo ubiegać się o wynagrodzenie za czas do chwili rozwiązania umowy, pomniejszone o ewentualne zarobki uzyskane w tym czasie gdzie indziej, które Sąd Rejonowy ustalił w wysokości 1.640 zł brutto.

Apelację od tego wyroku wniosły obie strony.

Pozwana zaskarżyła go w części dotyczącej ustalenia, że wygaśnięcie stosunku pracy z dniem 31 sierpnia 2006 r. nastąpiło z naruszeniem prawa oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kwoty 1.640 zł brutto, podnosząc zarzuty naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię, w szczególności art. 7

ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw oraz art. 9 ust. 5 Karty Nauczyciela, przez przyjęcie, że akt nadania powódce z dniem 6 kwietnia 2000 r. stopnia awansu zawodowego nauczyciela mianowanego jest wadliwy i z tej racji nie uprawniał pozwanej do stwierdzenia wygaśnięcia z mocy prawa stosunku pracy z powódką, oraz sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i wniosła o zmianę zaskarżonej części wyroku i oddalenie powództwa. Powódka zaskarżyła wyrok w części zasądzającej kwotę 1.640 zł brutto, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 49 k.p. w związku z art. 91 c ust. 1 Karty Nauczyciela, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, art. 63 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, poprzez jego niezastosowanie oraz naruszenia art. 102 k.p.c., poprzez brak rozstrzygnięcia o kosztach zastępstwa procesowego poniesionych przez powódkę. Wskazując na tak sformułowane zarzuty strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kwoty 20.904 zł brutto.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 31 grudnia 2007 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo oddalając jednocześnie apelację powódki. W uzasadnieniu wyroku Sąd drugiej instancji stwierdził, że ocena kwalifikacji zawodowych do nauczania w szkole podstawowej przedmiotu historia, wiedza o społeczeństwie, historia i społeczeństwo powinna opierać się na przepisach rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 października 1991 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia. Analiza przepisów rozporządzenia oraz dyplomu ukończenia przez powódkę studiów wyższych na kierunku nauki społeczne w zakresie pracy socjalnej prowadzi do stwierdzenia, że nie można przyjąć, iż powódka w dniu 6 kwietnia 2000 r. posiadała kwalifikacje do nauczania przedmiotów wiedza o społeczeństwie, historia bądź historia i społeczeństwo. Kwestia ta, w połączeniu z wymiarem zajęć dotyczącym wyłącznie nauczania języka angielskiego (13 godzin z 17) ma istotne znaczenie w świetle art. 10 ust. 2b Karty Nauczyciela w brzmieniu obowiązującym od 7 sierpnia 1996 r. do 5 kwietnia 2000 r., zgodnie z którym przez wykonywanie pracy pedagogicznej zgodnie z wymaganymi kwalifikacjami należało rozumieć realizowanie zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych w wymiarze co najmniej 1/2 tygodniowego obowiązkowego wymiaru zajęć. W ocenie Sądu Okręgowego kwestia po-

siadania przez powódkę w dniu 6 kwietnia 2000 r. kwalifikacji zawodowych musi być w związku z powyższym rozważana w zakresie nauczanego przez nią w zasadniczym wymiarze zajęć z języka angielskiego. Powódka do nauczania tego przedmiotu nie posiadała jednak wymaganych kwalifikacji. Posiadała ona bowiem świadectwo egzaminu z zakresu znajomości tego języka przeprowadzonego przez instytucję zagraniczną (University of Cambridge) - First Certificate in English w stopniu C, a nie A lub B. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił brak kwalifikacji powódki do zajmowania stanowiska nauczyciela u strony pozwanej oraz fakt niezuzpełnienia tego braku przez powódkę do dnia 31 sierpnia 2006 r. Tym niemniej za podstawę rozstrzygnięcia zaskarżonego wyroku przyjął wadliwą konstrukcję prawną, zgodnie z którą wygaśnięcie z dniem 31 sierpnia 2006 r. łączącego strony stosunku pracy nastąpiło z naruszeniem prawa za wypowiedzeniem. Wadliwość ta wynikała z niedostrzeżenia istotnych różnic występujących między trybami zakończenia stosunku pracy z mocy prawa i w wyniku czynności prawnej jednej ze stron tej więzi prawnej. Wygaśnięcie stosunku pracy nauczyciela z mocy art. 7 ust. 1 ustawy o zmianie ustawy Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw następuje niezależnie od woli stron, po spełnieniu się stanu faktycznego przewidzianego w tym przepisie. Zawarte w punkcie 1 zaskarżonego wyroku ustalenie narusza ten przepis poprzez stwierdzenie, iż do wygaśnięcia łączącego strony stosunku pracy doszło z naruszeniem prawa. „Tego rodzaju konkluzja skierowana jest *contra legem* przeciwko mocy obowiązującej powyższego przepisu prawa materialnego i z faktu tego wynika wadliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia, która swe dalsze konsekwencje znalazła w nieprawidłowym przyjęciu przez Sąd Rejonowy w drodze analogii, iż do rozwiązania z powódką stosunku pracy doszło w wyniku wypowiedzenia ze strony pracodawcy, gdy stan faktyczny sprawy w żadnym aspekcie nie dawał podstaw dla dokonania tego rodzaju ustalenia.”

Powódka zaskarżyła ten wyrok skargą kasacyjną w całości, wnosząc o jego uchylenie. Jako podstawę skargi wskazała naruszenie prawa materialnego: 1) § 7 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 października 1991 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia, w brzmieniu obowiązującym na dzień 6 kwietnia 2000 r., przez błędną wykładnię i zastosowanie polegające na przyjęciu przez Sąd drugiej instancji stanowiska, że świadectwo znajomości języka angielskiego, jakim legitymowała się po-

wódka na dzień 6 kwietnia 2000 r., nie było uznawane przez Ministra Edukacji Narodowej za potwierdzające posiadanie kwalifikacji do nauczania języka angielskiego w szkole podstawowej; 2) przez nieuprawnione zastosowanie przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 10 września 2002 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia nauczycieli, polegające na zastosowaniu przez Sąd drugiej instancji przywołanych wyżej przepisów wbrew konstytucyjnej zasadzie nieretroaktywności prawa; 3) art. 10 ust. 2b ustawy Karta Nauczyciela w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 14 czerwca 1996 roku o zmianie ustawy Karta Nauczyciela, poprzez nieuprawnione zastosowanie polegające na powoływaniu się przez Sąd drugiej instancji na przepis uchylony z dniem 5 kwietnia 2000 r., a co za tym idzie nieobowiązujący w dniu dokonywania oceny kwalifikacji powódki, tj. 6 kwietnia 2000 r.; 4) § 1 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 października 1991 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia w brzmieniu obowiązującym na dzień 7 maja 1998 r., polegające na przyjęciu zmiany stanowiska w zakresie dokonywania oceny zbliżoności ukończonego kierunku studiów z nauczonym przedmiotem, wraz ze zmianą właściwości organu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o jej oddalenie. W uzasadnieniu podniosła, że wbrew twierdzeniom powódki, kwestia wymaganych kwalifikacji do nauczania języków obcych była uregulowana rozporządzeniem. Nie zawierało ono jedynie załącznika z listą egzaminów z zakresu znajomości języków obcych, przeprowadzanych przez instytucje zagraniczne i uznawanych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej, o czym mowa w § 7 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia. Rolę tę spełniało jednak pismo okólne MEN z dnia 10 sierpnia 1995 r., do którego załączono stosowną listę, a byt prawny tego pisma był przedłużany aż do wejścia w życie rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 10 września 2002 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli. Wskazano też na okoliczność, że Sąd Okręgowy w Bydgoszczy jedynie porównawczo przywołał przepisy rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 10 września 2002 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli, aby przekonać powódkę, że w kwestii wymaganych kwalifikacji nie zaszły żadne zmiany w nowych

przepisach prawa. Nie oparł na nim natomiast swego orzeczenia i tym samym nie naruszył zasady *lex retro non agit*. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 10 ust. 2b Karty Nauczyciela w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą z dnia 14 czerwca 1996 r. pozwana podniosła, że Sąd drugiej instancji wyraźnie stwierdził, że „kwestia posiadanych przez powódkę w dniu 6 kwietnia 2000 r. kwalifikacji zawodowych musi być ... rozważana w zakresie nauczanego przez nią w zasadniczym wymiarze zajęć języka angielskiego”. Podkreśliła przy tym, że ustawa z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw nie re-cypując przepisu art. 10 ust. 2b Karty Nauczyciela, obowiązującego do dnia 5 kwietnia 2000 r., w istocie wprowadziła wymóg posiadania przez nauczycieli odpowiednich kwalifikacji do każdego z nauczanych przedmiotów. Z powyższych racji ocena przez Sąd drugiej instancji wymaganych kwalifikacji powódki do przedmiotu, który prowadziła w zasadniczym wymiarze, była celowa i uzasadniona oraz oparta na przepisach prawa obowiązujących w dniu 6 kwietnia 2000 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania. W konsekwencji Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami dokonanymi w sprawie (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie są usprawiedliwione zarzuty naruszenia prawa materialnego.

Powódka spełniała wymagania kwalifikacyjne do nauczania przedmiotów: wiedza o społeczeństwie oraz historii. Należy zgodzić się z dokonaną przez Sąd Okręgowy interpretacją, że wydając w 1998 r. zgodę na nawiązanie stosunku pracy z powódką na podstawie mianowania organ nadzoru pedagogicznego, dysponując dokumentacją dotyczącą wykształcenia powódki, uznał, że ukończony przez nią kierunek studiów - nauki społeczne ze specjalizacją praca socjalna, jest zbliżony z nauczonym przez powódkę przedmiotem. Jak jednak ustalił Sąd Okręgowy, a ustalenie to nie zostało skutecznie podważone, w momencie wejścia w życie ustawy z 18 kwietnia 2000 r. (nowelizującej Kartę Nauczyciela), powódka nauczala głównie języka angielskiego (13 godzin tygodniowo), a przedmiotów wiedza o społeczeństwie i historia po dwie godziny tygodniowo. Kwestionując posiadanie przez powódkę wymagań kwalifikacyjnych do nauczania języka angielskiego Sąd Okręgowy powołał art. 10 ust. 2b Karty Nauczyciela, według którego przez wykonywanie pracy pedagogicznej zgodnie z wymaganymi kwalifikacjami należy rozumieć realizowanie zajęć

dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych w wymiarze co najmniej ½ tygodniowego obowiązkowego wymiaru zajęć. Skarżąca zarzuciła, że wymieniony przepis przestał obowiązywać 5 kwietnia 2000 r. w związku z czym nie było podstaw do oceny spełniania przez powódkę wymagań kwalifikacyjnych w aspekcie tego unormowania.

W związku z przytoczonym zarzutem skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że wbrew stanowisku skarżącej, nowelizacja Karty Nauczyciela nie zmieniła sytuacji powódki w zakresie spełniania wymagań kwalifikacyjnych. Zgodnie z art. 9 ust. 1 Karty Nauczyciela stanowisko nauczyciela może zajmować osoba, która posiada wyższe wykształcenie z odpowiednim przygotowaniem pedagogicznym lub ukończyła zakład kształcenia nauczycieli i podejmuje pracę na stanowisku, do którego są to wystarczające kwalifikacje. Szczegółowe kwalifikacje i warunki ich uzyskiwania określa minister właściwy do spraw oświaty i wychowania (ust. 2). Przepisy rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z 10 września 2002 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia nauczycieli (Dz.U. Nr 155, poz. 1288 ze zm.) określają kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska nauczyciela w zależności od rodzaju szkoły (placówki oświatowej) oraz nauczanego przedmiotu. Kwalifikacje do nauczania języków obcych określa szczegółowo § 11 rozporządzenia. W sprawie ustalono, że w kolejnych latach powódka uczyła języka angielskiego w wymiarze 13-16 godzin tygodniowo, jedynie uzupełniając wymiar zajęć do pełnego etatu godzinami nauczania historii i wiedzy o społeczeństwie. Była zatem zatrudniona na stanowisku nauczyciela języka angielskiego. Powódka nie spełniała, jak ustalono, wymagań kwalifikacyjnych przewidzianych rozporządzeniem do nauczania języka angielskiego.

Stosownie do § 20 powołanego rozporządzenia nauczyciele zatrudnieni w dniu jego wejścia w życie na podstawie mianowania, którzy spełniali wymagania kwalifikacyjne na podstawie dotychczasowych przepisów, zachowują nabyte kwalifikacje do zajmowania stanowiska nauczyciela. Nie do przyjęcia byłaby interpretacja, że raz ustalone spełnienie wymagań kwalifikacyjnych do zajmowania stanowiska nauczyciela jest wiążące niezależnie od tego, jakich przedmiotów miałby uczyć nauczyciel w przyszłości. Powyżej podkreślono, że rozporządzenie wiąże kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowiska nauczyciela z nauczaniem przez niego przed-

miotem. W świetle powyższych wywodów nie są usprawiedliwione zarzuty skargi kasacyjnej naruszenia § 7 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 10 października 1991 r. ponieważ nie jest sporna sprawa kwalifikacji powódki w zakresie nauczania przez nią historii i wiedzy o świecie w okresie do 2000 r., lecz posiadania kwalifikacji do nauczania języka angielskiego. Nie jest również - jak powyżej wskazano - usprawiedliwiony zarzut naruszenia art. 10 ust. 2b Karty Nauczyciela.

Skarżąca zarzuca ponadto niedopuszczalność oceny kwalifikacji powódki w świetle przepisów rozporządzenia z 10 września 2002 r. ponieważ stanowiłoby to - w jej ocenie - naruszenie konstytucyjnej zasady nieretroaktywności przepisów prawa. Zarzut ten jest nieusprawiedliwiony. Skarżąca nie rozróżnia między retroakcją a retrospektywnością. Warunkiem stwierdzenia retroaktywności przepisu (ów) (działania prawa wstecz) jest ustalenie, że mogą one mieć zastosowanie do zdarzenia nie tylko powstałego ale i zdarzenia, który ustał przed nabraniem przez te przepisy mocy obowiązującej. Natomiast retrospektywność oznacza bezpośrednie działanie ustawy (przepisów) nowej (por. w tym względzie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w sprawach K 9/95, K 5/86, K 7/90, a także uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2009 r., III UZP 2/08, OSNP 2009 13-14, poz. 185). W sprawie nie chodziło o „pozbawienie” powódki posiadanych przez nią kwalifikacji do nauczania historii i wiedzy o społeczeństwie, ale o brak kwalifikacji do nauczania języka angielskiego, opisanych w powołanym rozporządzeniu.

Z przytoczonych motywów, skoro skarga kasacyjna nie zawiera usprawiedliwionych podstaw należało orzec o jej oddaleniu (art. 398¹⁵ k.p.c.).

=====